

Szerkesztőségi iroda:
Csik-Szereda
Györgyjakab Márton
könyvkereskedése
hova
a lap szellemi részét illető
közlemények,
előfizetés pénzek és hir-
detések küldendők.

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.
MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 frt.
(Külföldre) 6 frt.
Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt.
Hirdetési díjak
a legolcsóbban számítottak
Bélyegdíjért külön minden
betekintésnél 30 kr.
Nyitott cikkek
soronként 10-krézt kőző
tesznek.

Felelős szerkesztő: Dr. Bocskor Béla, Kiadó tulajdonos: Györgyjakab Márton.
FŐMUNKATÁRSÁK: Hochschild Lajos Gyergyóban. Vitos Mózes a központban. Embery Árpád Udvarhely megyében.

A közigazgatási bizottsági tagok figyelmébe.

A közigazgatásnak már régen tervezett, de minden valószínűség szerint csak a messze jövőben történendő államotatásig a vármegyét és törvényhatósági joggal felruházott városokat az önkormányzat igen fontos joga megilletvén, ezen jogoknak megfelelő igen fontos kötelezettségek is rovatnak a vármegyékre és általában a törvényhatóságokra.

Különösen nevezetesek és fontosak azon jogok, melyeket a törvényhatóságok az ugy nevezett törvényhatósági bizottságok, illetve az ebből, ennek tagjaiból alakult és alakuló közgyűlés által gyakorolnak; nehézkes lévén azonban egy oly intézkedés kivitele, mely szerint minden, az önkormányzat jogkörébe tartozó ügyek mindig és minden esetben maga a közgyűlés által legyenek elintézendők, gondoskodva lett a törvényhozásban arról, hogy több nagyon fontos kérdés és közügy ellátható legyen a nélkül, hogy a törvényhatósági bizottság tagjai ezek miatt közgyűlésre mindig összehívattassanak.

Ebbeli gondoskodásnak következményeként jelentkezik az ugynevezett „közigazgatási bizottság”, melynek hatáskörébe, melynek elbírálása alá olyan ügyek utalvák, hogy fontosság tekintetében talán semmivel nem állanak alacsonyabb színvonalon azon ügyeknél, a melyek a törvényhatósági közgyűlés elé tartoznak, s épen ebből kifolyólag ezen „közigazgatási bizottság” a törvényhozás által olyképen rendeltetett megalkatandónak, hogy az annak legnagyobb részben előadóként szereplő állami, vagy megyei tisztviselőkből álló tagjain kívül a

vármegye közgyűlése saját kebeléből választja meg a bizottsági tagok összes számának felét alkotó tagokat.

Ez a körülmény azt jelenti, hogy a bizottság választott tagjai vannak hivatalból az előadókként szereplő és más, de hivataluknál fogva tagsággal bíró tagtársaiknak is az igazgatás különböző ágaiban folyó működését, gondolkodás módját figyelemmel kíséreni, mintegy ellenőrizni, s általában oda hatni, hogy az igazgatás különböző ágai szerint a bizottsághoz utalt különböző ügyek mindenkor az önkormányzat, a jog, az igazság és méltányosság elveinek egymással való teljes összhangzatba hozása mellett a lehető leghelyesebb elintézésben részesüljenek.

Hogy megtörténhessenek, hogy a bizottság választott tagjai ne csak a megválasztás tisztességében részesüljenek, hanem valódi tevékenységet kötelezőszerűleg kifejthessenek, hogy az egyes ügyekben véleményeiket helyesen, az igazságnak megfelelőleg tehessék meg, hogy nézeteltérések esetében szavazatukkal valamely ferde felfogás tulsúlyra emelkedését elő ne segítsék, feltétlenül szükség van arra, hogy a törvények általában való ismeretén kívül megszerezzék magának a fennforgó ügynek, jobban mondva maguknak az ütésben előforduló ügyeknek teljes egészében ismerését.

Ez nagy nehézséggel és nagy fáradsággal jár ugyan, de megtehető. Nagy nehézséggel és nagy fáradsággal, mert az ügyek alapos ismerésének megszerzéséhez szükséges az egyes igazgatási ágak szerint egyik, vagy másik előadóhoz utalt ügyeknek előzetes betekintése és tanulmányozása, a mi sok

időt és munkát vesz igénybe, de hát ezen sok időbe kerülő nagyobb munkától sem szabad egy bizottsági tagnak is visszariadnia, ha bizottsági tagsággal járó kötelességét teljesíteni s nem csupán a bizottsági tagsággal járó tisztességben részesülni van szándéka; ha a közigazgatási bizottsági tag az egyes ügyeknek előzetes betekintésével és tanulmányozásával járó fáradságtól magát meg nem kiméli, elérhető lesz az, hogy véleményét és szavazatát nem adja egy esetleg nem helyes, talán ferde és igazság ellenes, sőt jogtalan és igazságtalan előadói vélemény megerősítésére, hanem impulzust ad az ügyek alapos megvitatásának segélyével leendő legjobb és legigazságosabb elintézésére, s ezzel az önkormányzati jog nemes intenciója értelmében való mindenkori cselekvésre.

Ez képezi a bizottsági tagoknak jogait és az ezekkel szoros kapcsolatban álló kötelességeit. Kérdés: miként gyakorolják pld. nálunk Csikvármegyében e jogokat és miként teljesítik e kötelességeket a közigazgatási bizottsági tagok?

Sértési szándék nélkül, de őszintén, nyíltan és a való tényállásnak megfelelőleg válaszolva, ki kell mondanunk, hogy a kérdéses jogok gyakorlása és a kérdéses kötelességek teljesítése lanyhán történik: egyes, nagyon ritka esetek kivételével nem történik meg, hogy a bizottsági tag urak az üléseket megelőzőleg még csak a könnyebben hozzáférhető ügyeket is előre betekinték és tanulmányoznák, s ezzel maguknak az ügyismeretet megszereznék, de sőt volt alkalmunk azt a szomorú tapasztalatot is megszerezni, hogy a bizottság tagjainak egy

A „CSIKI LAPOK” TÁRCZÁJA.

A kati-bogár.

Mariska már jegyesem. És tessék el hinni, hogy én szeretem is őt. Ezen állításom az hiszem senkinek sem fog feltűnni. Mert minden körülmények között azon tényhez tartom magam, hogy elvagyunk jegyezve — elvagyunk jegyezve körülbelől . . . nem : már ma épen négy hét óta; és hogy mi szeretjük egymást. Mi egy mást?

Igen. Mert Mariska is azt mondja, hogy ő épen ugy szeret engem mint én őt. Én ezt el is hiszem neki. És miért ne hinném. Hát nem teszen-e naponként számtalanszor bizonyosságot erről? Midőn belépek, örömmel repül a karjaim közé, ezer meg ezer meglepetést gondol ki számomra és oly édes dolgokat susog a fülembé mindanyiszor, valahányszor együtt ülünk szorosán egymáshoz simulva a kertben el rejtett komló lugasban, vagy ott az erdőszélen, hol a csevegő kis patak virágos medrében tova siet.

Miért ne hinném tehát, hogy Mariska engem szeret?

Négy és öt óra között van. A kertben vagyunk. Körületünk néma csend honol. Én körülkaroltam Mariskának patyolat fehér nyakát. Ő fejecskéjét arcomra hajtá.

Egyetlen szót sem váltottunk. A minket kör-

nyező természetnek hallgatag csendje leköttve tartja nyelvünket. És miről is beszélünk? Hiszen már anyiszor beszélünk a szerelem édes nyelvén, hogy most már az is édes, ha a szerelmet elnémitjük, elhallgatjuk. Előttünk a nap nagyobb-kisebb aranyzsinű foltokat fest a halványzöld pázsitra. Át-át siklik a lombok között, mintha időtöltés kedvéért játszadozni, ingerkedni akarna velünk. Azonban mi nem törődünk vele. Ohajtvá várjuk az alkonyt, mely hűvöst és holdfényt hoz. Akkor csolnakázni fogunk a tavon.

A hold utóvégre is sokkal diszkrétebb, mint a nap.

Mariska hirtelen gyöngén megrázkodik, én érzem azt . . .

— Egy bogár, vagy talán egy hernyó futott végig a nyakamon — mondja ő, a mint kérdőleg rátekinték, — kérlek nézd meg — hiszen ugy félek tőlük — épen itt a nyakam felső részén . . . nem látsz ott semmit? . . . És rózsás ujjával azon helyre mutatott, a hol a kellemetlen érzés támadt.

Utánna néztem. Eleinte semmit sem vettem észre. Végre még is felfedeztem egy kicsiny, kedves, tarkán pontozott kati-bogárkát, a mint a jegyesem nyakát körül fogó selyem szallag szélén végigtornázott.

A kicsiny jószágot óvatosan leemeltem s balkezemmel jobb kezem felületére helyezve mondám:

— Nézd csak kedves, a merénylőt még is

csak megfogtam. Egy szépen kosztü mirozott kati-bogárka . . . Ez szerencsét jelent. A csinos kis állatkát nem kell bántani . . . Szépen ide teszem egy zöld levélre, hogy tova röppenbessen . . .

— Az ilyen szép állatka nekem nagyon tetszik — lát neked? kérdem jegyesemet, miközben a bogárkát a közelebbi lomb egyik levelére rá akartam helyezni.

— Nekem? nekem? kiáltott fel Mariska — nekem nem tetszik. Utálom ezeket a csuszó-mászó állatokat, — és abban a pillanatban napernyőjének nyelvél az apró jószágra ütött, ugy, hogy a finoman pontozott szárnyfedők szerte röpltek és a kicsinytest összezuzatott . . .

Megtörtént, mielőtt a bogárkát egy gyors mozdulat által megmenthettem volna.

A szétzuzott testet kezemben tartám s egy pár pillanatig kérdőleg tekinték jegyesemre.

Végre így szóltam:

— Soha se tanított-e mamád arra, hogy a kati-bogarat nem kell megölni? Mert a kis bogárka a nép hite szerint szerencsét jelent.

Mariska nevetett. S a közben gyöngy fehér-ségű apró fogai szórták a villámokat.

— Nem kell megölni? — felele ő. — No, az nem egyéb, mint ostoba babonaság. Én ki nem állhatom a bogarakat.

— Babonaság, kedves Mariska? Egyébiránt igazad van — legyen babonaság . . . Azonban mi

